

Het zal je maar gebeuren

“Ik moest er maar mee leren leven”

Oud-groothandelaar Paul Verweij ontsnapte aan de dood toen een vrachtwagen hem van de weg drukte. Een ernstige whiplash maakt werken sindsdien onmogelijk. Daar dacht het UWV anders over. Met hulp van de bond haalde Verweij zijn recht.

“In een flits zag ik van bovenaf mezelf zitten: witte verkrampde vingers aan het stuur, wijd opengesperde ogen. Toen ik met een klap in de vangrail schoot was ik weer mezelf.” Paul Verweij (63) vertelt hoe op een vrijdagmiddag in 2011 op de A50 bij Bommel een vrachtwagen die naar de rechterbaan ging, hem zodanig raakte dat hij tollend over drie rijstroken in de middenberm vloog. Elf stukken vangrail moesten later vervangen worden. “Het is een wonder dat ik het overleefd heb. En een wonder dat de motor nog liep en er verder niemand op me is geklapt. Ik heb mijn auto naar de vluchtstrook weten te krijgen. Stijf van de adrenaline heb ik de politie gebeld. Maar omdat de vrachtwagenchauffeur en ik ogenschijnlijk niet gewond waren, kwamen ze niet. Rijkswaterstaat heeft me weggesleept.”

Terwijl hond Gijs met gespitste oren lijkt mee te luisteren, vertelt Verweij gedetailleerd over het ongeluk, acht jaar geleden. Maar als hij zou moeten vertellen hoe laat Gijs nog is uitgelaten, weet hij dat niet. Zijn kortetermijngeheugen is sinds het ongeluk beschadigd. Zijn vrouw legt overal briefjes neer. Na de aanrijding kreeg hij enorme hoofdpijn, zijn nek kon hij nauwelijks bewegen, zijn oren suisden. Zowel de Spoedeisende Hulp als de huisarts adviseerden een paracetamolletje. Zijn nek was immers niet gebroken. Als ik meteen adequaat geholpen was, zegt Verweij en een nekkraag had gekregen, was ik er nu misschien beter aan toe geweest.

Eindelijk erkenning

Op eigen initiatief ging Verweij naar een fysiotherapeut. “Die sprak meteen het vermoeden van een whiplash uit. Hij is me drie keer per week gaan behandelen. Nu acht jaar later kom ik er nog steeds.” Door de onmacht en het gebrek aan erkenning voor alle fysieke klachten belandde Paul Verweij in een fikse depressie. De Arboarts verwees hem naar een dagbehandeling. “Ik zakte steeds verder weg, kwam er gewoon niet meer uit. Niets interesseerde me meer. Gelukkig heeft de therapie geholpen.”

Pas in 2015 kreeg Paul Verweij eindelijk erkenning van een neuroloog. Die stelde de diagnose chronisch posttraumatisch whiplashsyndroom. Kans op herstel: nihil. “Ik moest er maar mee leren leven. Dat is een hard gelag. Ik heb 44 jaar met heel veel plezier gewerkt. Eerst in de groothandel voor groente- en fruit. Later in bouwmaterialen. Maar opeens was ik uitgerangeerd.”

De erkenning van de neuroloog deed Verweij niet alleen goed, hij had het ‘bewijs’ ook nodig voor het UWV. Na twee jaar Ziektewet en ontslag bij zijn bedrijf in 2013 stelde de arbeidsdeskundige dat Verweij met een afkeuringspercentage van 34,5 procent geen recht had op een WIA-uitkering. “Ik was zo boos. Ik had tijdens de ziektewet nog geprobeerd een paar

dagen te werken. Maar het ging gewoon niet. Mijn hoofd barstte uit elkaar, ik was doodmoe, kon niets onthouden. En dan doet een keuringsarts alsof er niets aan de hand is. ‘Ik ben in dienst om iedereen aan het werk te krijgen’- zo begon hij het gesprek. Je bent een nummer.’”

David tegen Goliath

Juristen van de FNV tekenden namens Verweij bezwaar aan tegen de beslissing. Op basis van een hoorzitting werd het afkeuringspercentage naar 63 procent verhoogd en kreeg Verweij een loongerelateerde WIA-uitkering. Na anderhalf jaar schrok hij weer. Zonder dat er een herkeuring was geweest, kreeg hij opeens een veel lagere (600 euro) vervolgitkering.

Paul Verweij: “Weer heeft de FNV bezwaar voor me gemaakt. Na een hoorzitting plus een herkeuring werd het afkeuringspercentage op 80 tot 100 procent vastgesteld. Ook werd erkend dat de loongerelateerde uitkering nooit in een vervolgitkering had mogen worden omgezet. Dat achterstallige geld hebben ze uiteindelijk pas na het starten van een procedure van de rechter eind 2018 betaald. Het is echt David tegen Goliath dit gevecht tegen het UWV. Gelukkig hadden we wat spaargeld, anders hadden we ons huis moeten verkopen.”

Paul Verweij is blij dat de “UWV-ellende” eindelijk achter de rug is. “Het vreet aan je. Je voelt je zo machteloos, terwijl het al zo zwaar is om je gezondheid en werk kwijt te zijn. We hebben de FNV een paar grote taarten voor alle hulp gebracht. Het was zo fijn dat juristen als Hans Bel en Caroline van Rijswick me wél zagen.”

Als hij zich niet inspant, is Verweij redelijk stabiel. Hij heeft altijd hoofdpijn en is een schim van voor het ongeluk. “Ervoor kon ik alles.” Hij wijst op de aanbouw. “Ik was een echte klusser. Dat is verleden tijd. Nu kan ik bijna niets meer. Wandelen met Gijs, dat doet me goed.”